

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro. 170.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

vir probus eo, qui omnia illa in vniuersum habet, melior præstantiorque habendus est, eo proculdubio, qui non omnia simul habet, (neque enim fieri potest, vt omnia in vnum coeant) multò beatior & clarior futurus est, quòd illa quidem ocysus extinguantur, immortalis sit.

Petro. 170.

Quòd ille, qui negotiorum opportunitatem prodit, res pulchras & cum laude coniunctas minimè affecuturus, perspicuè constar. Quòd autem bona & commoda cuncta sint in tempore suo, Ecclesiastes docuit. Cù igitur hæc ita se habeant, quid est quamobrem nouum ac mirum tibi videatur, quòd Saluator prudentem ac fidelem dispensatorem cibum opportunè daturum esse dixerit? Nam quòd intempèstiuè sit, semper molestū est: & beneficium opportunitate destitutum, beneficij quocunque nomen amittit. Verbi gratia, idem panis fame laboranti gratus ac iucundus est: satiato autem non item: atque idem poculum siti affecto suauissimum est, temulentato autem molestissimum. Quid igitur efficit, vt iisdem rebus non eodem modo animi nostri afficiantur? Opportunitas felicior, quæ etiam id, quòd datur, maius & amabilius reddit. Quocirca non tantum dare conuenit (exiguum enim istud fortasse) sed etiam opportunè. Hoc quippe & paruum munus augebit: & si magnum sit, maximum atque amplissimum reddet. Eaque de causa Psalter diuina beneficia prædicans, illud etiam adiecit, Omnia ad te expectant Domine, vt tu des illis escam in tempore opportuno. Non enim duntaxat alit, sed etià tempestiuè. Hoc quippe potissimum est, quòd omnia alit, nepe quòd tempestiuè porrigatur. Ac si hoc quoque fructibus, qui ex terra nascantur, fieri conspiceret cupis, vide quemadmodum non vno eodemque tempore frumentum, & vinum, & oleum, & poma, variæque flores existant: verum præta quidem antecedunt,

βασιλικωτάτοις χειρὶ ἀμύσηται. εἰ δὲ τῶ πάνθ' ὁμοῦ ἔκεινα ἔχοντος ἀμύσηται ὁ φιλάρετος τῶ μὴ πάντ' ἔχοντος ὁμοῦ. ἢ δὲ γὰρ πάνθ' οἷόν τι συνελθεῖν, πολλῶ μακραιότερος ἔσται, καὶ εὐκλείτερος, τὸ ἔκεινα μὲν θάψον δαπισθέντα, τὴν δ' ἀρετὴν ἀθάνατον εἶναι.

Πέτρος. 170.

Ὅτι μὲν ὁ τίς εὐχρηστὴν τῶν πραγμάτων προσίδει, τῆς τῆς χαλῆς ἀμύσηται θήρας δὲ λόν. ὅτι δὲ καὶ πάντα χαλὰ εἰ χειρὶ αὐτῆς, ὁ σκληροσπύνης ἐδίδαξεν. εἰ ποῖναι ταῦθ' ἔσται ἔχει, τί ξηροῦ, εἰ ὁ σωτήρ ἐφίπασεν τῶ φρονίμου καὶ πιστοῦ οἰκονόμου, ὅτι δὲ τῶ πρὸς φίλῳ εἰ χειρὶ. τὸ γὰρ ἀχρηστὸν πανταχοῦ λυπηρὸν, καὶ ἡ εὐεργεσία χειρὶ ἀμύσηται, καὶ τὸ ὄνομα ἀπολλύσιν, οἷον ὁ αὐτὸς ἄρτος πεινῶντι μὲν ἡδὺς καὶ ἔρασιμιος, κορεσθέντι δὲ θάψον, καὶ τὸ αὐτὸ ποτήριον, διδόντι μὲν προσοφείσεται, μεθύοντι δὲ ἀνδραγατοῦ. τίς οὐδὲ ἡ ἀγία, ἡ καὶ αὐτὰ μὴ τῶ αὐτῆς τυγχάνειν ὡς οὐκ ἐκείνη, ἡ εὐχρηστὴ διδόντι, ἡ καὶ τὸ διδόντων μείζον καὶ ἐρασιμώτερον διμυροῦσται. ἡ οὐδὲ μὴ μόνον διδόναι. μικροὶ γὰρ ἴσως τῶ το. ἀλλὰ καὶ χερσὶ. τὸ το γὰρ καὶ μικρὸν ἢ, τὸ δόθῃ, μείζον ποιήσεται. μέγα, μέγιστον ὡς οὐκ ἐκείνη. ἡ τῶ το καὶ ὁ μελαφδὸς τῶς θείας εὐεργεσίας ἀνακρύψων, καὶ τῶ το προσεβήκε. πάντα ὡς σε προσδοκῶσι δόθῃ τῶ προσφίλῳ αὐτοῖς εἰς εὐχρηστὴν. ἢ γὰρ πρὸς φίλῳ, ἀλλὰ καὶ εὐχρηστὴν τῶ το γὰρ μάλιστα ὅτι, τὸ πάντα πρὸς φίλῳ, τὸ χερσὶ διδόναι, καὶ εἰ βέλλει γὰρ, καὶ ὅτι τῶς καρπῶν τῶς τῶ πικροδύων, τὸ το γὰρ μὲν ἰδὲν. θεῶ ὅτι ὅτι εἰ χειρὶ αὐτοῦ καὶ οἶνος καὶ ἔλαρον, καὶ ἀκροφύων γίνῃ, καὶ ἀνδρῶν παριλία. ἀλλὰ προσοφείσεται μὲν οἱ λειμῶνες, ἔπειτα δὲ τῶ λῆνα. ἡ δὲ δόθῃ δὲ ἀμπελος, ὡς οὐκ ἐκείνη πει δὲ

πει δὲ ἐπὶ πλεονεξίας τὸν γιγνόμενον ὁ
βίους, ὡς περὶ χρυσοῦν πινὰ ἀρίστου τῷ
ὄρατι χρυσοῦσιν, καὶ τῶ μίσει τῶ χρυ-
σοῦ τὸν γεωργὸν ἀναπαισσόντων. εἰ γὰρ
πάντ' ὁμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν ἤρχοιο ἀκμῆν,
ἐπινοηθήσεται ἢ ἢ γεωργὸν τέχνην ὑπὸ
τῆς τῶ χρυσοῦ βραχύτητος, καὶ πάντα
ἂν ἀπολώλει καὶ διεφθάρη, οὐκ ἀρ-
κούτος αὐτῶ ὑφ' ἐν ἀπαικτα συγχο-
μίσει.

sequantur autem segetes, quas deinde vi-
nea excipiat, ac denique agricolā ad oleā
racemus transmittat: anni videlicet par-
tibus, tanquam optimum quendam cho-
rum agitantibus, ac per temporis longin-
quitatem agricolam recreantibus. Nam si
cuncta confertim ad vigorem suum per-
uenirent, profectò agricolæ industria ob
temporis breuitatem in angustias adduce-
retur, atque omnia corrumpere & in-
terirent, quòd ille vno eodemq; tempore
colligendis & comportandis omnibus re-
bus minimè par esset.

Ἀρσενυφίῳ ἀναγιγνώσκῃ. 10α.

Arsenuphio lectori. 171.

Χρὴ μὲν καὶ φάλλειν μετὰ συνείσεως,
καὶ εὐχεσθαι μετὰ νήφους, μὴ σκεῖνα
δαίτην ἀ ἡμῶν κελεύει εἶναι, ἀλλ'
ἂν αὐτὸς ὁ διδύς εἰδείη χρῆσιμα
εἶναι καὶ συμπερόντα. πολλοὶ γὰρ πλῆ-
τε μὲν ἐνεχε βιωτὸν ἐρχήσασιν τὸ βίον,
καὶ τέλος ἐπιβλεθέντες καὶ τῆς πα-
ρέσεως, καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ἐξέπε-
σον. ἀρχῆν δὲ μησευσάμενοι τὸ ὀδί-
νισαι κλοπῶν. εἰ γὰρ ἂν φαίμεν κερ-
δῶν ἀφορμὰς, καὶ ἂν εἶχον ἀπεπερήθη-
σαν. εὐπερὶ σὺν πονοῦν δὲ γυναικὰ ἀπὸ δά-
σαυτες ἀγαγόντων, ὡς ἀφ' ἐστ' εὐ-
φραθησάμενοι, ἀφ' ἐστ' ὀλίγη καὶ
κινδύοις καὶ πολέμοις ἀπέπεσαν. ῥά-
μους δὲ καὶ εὐεξίας εἰς ἄκρον εἰλθεῖν ἀσ-
δάσαυτες, μετὰ θηριώδη βίον βιάσασθαι,
καὶ πλεονεξίας ἀγνοῦσιν εὐγένειαν,
τῶ ἐπινοησάμενοι αὐτοῖς τὰς ἀρίστους ἐνε-
ργείας τέλος, καὶ θηριώδη βρώμα γυγνόν-
σιν, ἀλλ' εἰς καὶ ἐπάρατον ὑπομείναν-
τες πέρας. πάντ' οὐκ αὐτὰ ἀφέντες,
σκεῖνα αὐτῶν ὡς τῶ θεῷ, ἂν αὐτῶ
ἂν αὐτὸς εἰδείη χρῆσιμα εἶναι.

Prællere quidem cum prudentia, & at-
tento ac vigilantī animo precari oportet:
at non ea petere, quæ nobis bona esse vi-
deantur, sed quæ ille ipse, qui dat commo-
da & vitia esse perspectum habeat. Multi
etenim, cum diuitiarum causa vitalem vi-
tam habuissent, ad extremum insidiis ap-
petiti, tū præsentī, tum futura vita excide-
runt: cum magistratum ac præfecturam,
furtorum (non enim quæstuum dicam)
occasiones parturientem, ambiissent, iis
quoque, quæ habebant, spoliati sunt: cum
egregia forma mulierem in matrimonium
accipere studuissent, tanquam hinc videli-
cet voluptatem percepturi, ob hoc ipsum
præsertim & in pericula, & in bella incide-
runt: cum ad summum vsque roboris fir-
mæque valetudinis peruenire laborassent,
præterquam quòd ferinā vitam duxerunt,
atque animæ nobilitatē ignorarunt (quòd
scilicet optimas quasque actiones hac ra-
tione obscurassent) tandem feris quoque
prædæ fuerunt, atque inglorium & exc-
crandum finem subierunt. Quocirca his
omnibus omīssis, ea à Deo postulemus,
quæ ipsi in rem nostram fore perspectum
& exploratum habeat.

Τῷ αὐτῷ. 10β.

Eidem. 172.

Καλὸς ὁ πλεονεξίας τῶ εὐ χρῆσθαι καὶ
διοικεῖν δυναμῶν. καλὴ ἡ πενία τῶ

Bonæ sunt opes ei, qui probè his uti, cas-
que administrare potest. Bona item pau-
Pp. iij